

III.

K večeru jsem se procházel zahradou, ve které na rozdíl od mého domova bylo krásně. Zastavil jsem se u záhonku s růžemi, abych přičichoval jejich jedinečné vůni a sledoval oblohu nad zámkem. Červánky míchaly svoji růžovou barvu s modří oblohy a tvořily tak nad naším královstvím překrásné umělecké dílo. Při obdivování obrazu večerní oblohy jsem si všiml otevřeného okna ve věžičce zámku, v níž měl rádce svoji komnatu.

„Ten rádce... Já přece nejsem extremist. Svůj osud si určujeme svými činy a život je moc krátký na to, abychom čekali. Je snad tedy něco špatně na tom, že nečekám? Ne. Rádce musí být příčinou pijanství mého otce. A já o tom najdu důkaz.“

Díky porostu věžičky jsem bez problémů vyšplhal až k oknu rádcovy komnaty a vstoupil dovnitř.

Jeho komnata byla útulná a vybavená pěkným nábytkem, ale zapáchala silným oděrem staroby a starých knih. Na stěně viselo několik ručně malovaných obrazů krajín a jeho knihovnička byla přeplněna nažloutlými spisy. Čelem k ní stála rádcova postel s ustlanou prachovou peřinou, jako v mém pokoji, a na jeho pracovním stole ležela kniha a brk s kalamárem na inkoust.

Po otevření knihy jsem se zaradoval, protože šlo o rádcův osobní deník. Chvilí jsem deníkem jen listoval, dokud jsem nenarazil na jeho poslední kapitolu psanou k dnešnímu datu.

26. máje

Dnešního dopoledne jsem byl svědkem hanebného momentu, ve kterém se král, zcela zpitý, potácel mezi střepy a rozlitým vínem ke svému trůnu, aby mohl v klidu pít dál. Má strategie tedy naprosto selhala.

Věřil jsem, že jeho nadměrným požíváním alkoholu se mu naše víno zprotiví, ale situace se jen zhoršila, neboť král si nejspíš neužívá to nadměrné množství alkoholu. Došel jsem k názoru, že král si jen prachobýčejně libuje v sebepoškození...

Je to tak, jak říkal princ Davu. Král ztratil svoji čest a ani já, ani princ mu ji zpět nevrátíme. Pokud se své cti král sám nechopí, tohle všechno je jen zbytečný boj... Ale já jej přesto nevzdávám.